

EDITAT PER UN GRUP DE PATRIOTES CATALANS D'AMERICA, EN DEFENSA DELS PAISOS DE LENGUA CATALANA: PRINCIPAT DE CATALUNYA, I ELS REGNES DE VALENCIA I DE MALLORCA (58.532 Kms.² — 1.804 Municipis — 5.901.000 habitants)

OCTUBRE - DESEMBRE DEL 1957 — PUBLICACIO MENSUAL — NUMEROS 16 al 18

REPORTATGE SENSACIONAL!!!

Per P. E. P.

EN un racó d'Amèrica, de quin nom no ens volem recordar per no ferir la susceptibilitat d'uns eximis patriotes, màrtirs de la causa, que cavalquen en el poltre del patriotisme més fervent, i resulten ésser els més purs, els més immaculats, els més separatistes i els més extremistes, en el seu Casal Catalá, bellament ornamentat, tal com requeria el transcendental acte que s'anava a celebrar:

Es reuniren les ALTES PARTS CONTRACTANTS, per a posar terme, d'una vegada i per totes, a la secular lluita, amb guerres, pugnes i picabaralles, entre els pobles CATALA I ESPANYOL.

Per part dels eximis patriotes, representants del Casal, s'hi trobava la Plana Major, degudament assistida per innumbrables catalans, i per part del ferèstec govern republicà espanyol, l'Eminentíssim, Il·lustríssim i Honorable senyor representant d'aquell país.

Les Altes Parts Contractants, en nom i representació dels seus respectius pobles convingueren:

VIST, que per part de certs catalans, tots els castellans són igualment malvats, despreciables i ignorants.

VIST, que sense renunciaments ni humiliacions de la personalitat catalana, amb la gimnàstica política que caracteritza als fills de Catalunya, i sense compromete l'activitat catalana integral.

VIST, que l'eminent home públic espanyol present a l'acte demostra una fe democràtica i liberal a tota prova, i que vol posar el seu país al nivell cultural, espiritual, social i polític d'Europa.

VIST, que resulta suïcida una actitud política abstencionista girant-se l'esquena (no pas l'espalla ni tan sols ESPATLA) entre els pobles catalá i espanyol.

VIST, el fracàs del nomenat Pacte de San Sebastian, perquè mentre a Madrid hom discutia, retallava o deformava l'Estatut que el poble catalá s'havia donat unànimament, els traïdors falangistes recorrien el país i l'estranger organitzant en la impunitat la conxorxa que havia d'enfonzar la República en un mar de sang.

VISTES encare moltes altres particularitats que farien interminable la present relació:

ACORDEN UNANIMAMENT:

PRIMER: D'avui endavant i perpètuament, els Països de Llengua Catalana, representant un sol cos i una sola ànima, amb un mateix destí comú, formats pel Principat de Catalunya, Regne de València, les Illes, Rosselló i Cerdanya, Valls, d'Aran i d'Andorra, terres catalanes de la divisòria d'Aragó i el propi Aragó si així ho accepta, formaran, en el concert dels pobles, l'Estat Independent i Sobirà nomenat "PAISOS DE LENGUA CATALANA".

SEGON: A fi i efecte de portar a bon terme semblant acord, es realitza ja des d'ara el traspàs de sobirania segons consta en els següents apartats:

A) Inmediatament de signat el present document, els "Països de Llengua Catalana" entren de ple en el concert dels pobles lliures, i el seu govern, emanat de la lliure voluntat democràtica dels seus pobles, és reconegut de facto pel govern espanyol.

B) L'exèrcit espanyol d'ocupació que es trobi en els Països, els evacuarà amb banderes plegades, i els funcionaris de l'actual govern espanyol estaran obligats a prestar residència, passant als seus successors que nomeni el govern

L'EXPEDICIO DE VALENCIANS I CATALANS A EIVISSA L'ANY 1936

Pel Tinent Coronel MANUEL URIBARRI BARUTELL

EM dirigit, per mitjà d'aquest valuós "Combat", a la opinió catalana-valenciana-balear, per a fer conèixer la veritat de l'Expedició a Eivissa en l'any 1936, aconeixement històric que l'ambició patològica d'un que no compren ni sent la nostra gloriosa causa de llibertat, i que ni tan sols sent la de República espanyola, ha intentat desvirtuar el fet històric, per vanitat megalomaniaca, alçant una fumaguera de mentides i calumnies que podrien posar en confusió i en entredit la veritable història d'aquest fet patriòtic.

En el mes de juliol del 1936, em trobava com Inspector General de les Milícies Llevantines, segons nomenament fet pel Govern de la República, baix la signatura del ministre Carles Esplá, junt amb el governador civil Brauli Solsona, periodista catalá, quan arribá d'Eivissa un jove estudiant de cognom TUR, que jo havia conegut a Maó, i que ara es presentava com delegat d'un grup d'eivissencs que nos prometia alçar-se a nostre favor contra les forces militars de Falange, si jo desembarcava amb els milicians valencians. Com que coneixia molt bé aquella plaça forta, puix hi havia segut oficial a les ordes de mon pare quan era General a Menorca, districte militar al qual perteneixia Eivissa, compreguí, per les dades i proves que em doná aquell jove, que l'èxit era molt probable, i necessitant València armes que hi havia magatzemades en aquella plaça, mogut també pel deure d'acudir en ajut d'aquell poble germá, em determiné a provar aquella sort.

En pocs dies arrepleguí les armes, les vitualles i els voluntaris necessaris donant-los l'instrucció militar indispensable en la plaça de bous de València, i en el darrer moment demaní a la Base Aèria de Barcelona un avió que, segons el pla secret acordat amb els eivissencs, devia deixar caure una intimidació a les forces falangistes per que es rendissin a una hora, que era la senyal precisa en que els nostres deuriem alçar-se en nostre auxili i entregar-nos la plaça. El periodista valencià Frederic Miñana, gran entusiasta de nostra causa, font qui redactá aquella intimidació de germandat. I succeí que per desgràcia manava accidentalment la Base Aèria de Barcelona, un militar espanyol, aventurer de mala llei, al que jo no coneixia, i que valent-se de la meua amistat amb el diputat Ruiz de Lecina em pregá per telèfon incorporar-se a nostra expedició.

Jo, que com he dit abans, ignorava els seus pèssims antecedents i pitjors fins, el vaig acceptar a l'acte perquè m'agradá la idea de que anessin els catalans i valencians junts en aquella solemnitat històrica. Es per açó i sols per açó que vaig acceptar al nomenat "comandant Bayo" en esta ocasió. Per cert que em digué tenia ja els catalans organitzats amb armes i municions, i després resultá que vingué sense fusells, sense preparació i fins sense aliments ni sanitat! Tot ho tinguérem que donar i improvisar ràpidament els valencians, que dit siga en honor de la veritat, ho feren amb molt de gust perquè es tractava de catalans, ¡de germans catalans! D'altra manera, Bayo s'hauria quedat en terra com es mereixia per mentider. Record que per avituallar els catalans, deguí ordenar el sacrifici dels bous reials destinats a la fira de juliol i que valien moltíssimes pessetes.

Aixina fon com eixirem de València cap a Eivissa, i per manca d'espai no puc donar detalls mols d'ells gloriosos, i altres.

(Passa a la pàgina 4)

Director: Lluís Alvarez. Administrador: Salvador Villà.—Tacón 16 Havana-Cuba. Preu de l'exemplar 10 centaus.—Un any: 1 peso.